

PETRA MARTIŠKOVÁ

SÍLA
OBSIDIÁNU

COO
BOO

Síla obsidiánu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Martišková
Síla obsidiánu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETRA MARTIŠKOVÁ

SÍLA OBSIDIÁNU

COO
BOO

PROLOG

„Slečno Kiro! Jste v pořádku?“

„Uhni, dědku plesnivej!“ zavrčela jsem neurvale na starého sluhu, který mi ochotně přišel otevřít dveře domu U Poslední lucerny. Zdálo se, že o mě má opravdovou starost. To nebylo pro démony zrovna typický. Dokonce mi nabídl ruku, aby mi pomohl vstoupit. Děkala jsem, že ji nevidím.

„Co se vám stalo?“

„To kdybych věděla!“ zamumlala jsem si pro sebe, ale ten starý neřád měl moc dobrý sluch. Překvapeně se na mě podíval.

„Jste zraněná? Někdo vás napadl?“ staral se dál a já měla chuť chytit ho pod krkem, přimáčknout ke zdi a počkat, dokud z něj nevyprchá život. Jenže tuhle schopnost jsem bohužel, na rozdíl od té pitomé ukvičené Anny, co se narodila s výsadou stát se zaklínačkou, neměla.

„Ztratila jste paměť?“

Nevěděla jsem, co mu odpovět. Paměť jsem neztratila. Aspoň myslím. Moc dobře jsem si totiž pamatovala vytřeštěný pohled Lutony, když jí můj nůž prořízl hrdlo. Stejně živě jsem před sebou viděla i souboj s Kristofem i zoufalou snahu Damiena a Cedrika zachránit ty dvě nicky. Jako bych stále cítila jejich poslední výdechy a nádechy, s nimiž z nich vyprchával život.

Vybavovala jsem si do nejmenších detailů překvapení Dana a Anny i vztek a nenávisť v očích Radany. A ten nádherný pocit, když jsem ucítila křupnutí Anniny kosti. Mnohem radši bych sledovala, jak vyprchává život z ní, jenže tolik štěstí jsem bohužel neměla. Přišlo mi, že si dokážu vybavit každyčický detail, každyčkou vteřinu i všechny zvuky včetně odbíjení starobylého orloje, stále jsem cítila trochu zatuchlý smrad mísící se s dokonalou vůní Damienovy kolínské.

Podle mého mobilu od té chvíle uběhly tři týdny a já z toho večera nezapomněla vůbec nic. Ale ostatní dny jsem měla zastřeně prazvláštní mlhou. Vybavovala jsem si, jak jsem prchla z orloje a čím víc jsem se od něj vzdalovala, tím hůř jsem se cítila.

Něco se dělo.

Něco se dělo se mnou a já nemohla za nic na světě přijít na to, co to je. Všechny mé smysly byly zjitřené, viděla jsem tak ostře, že jsem rozpoznávala detaily lidských tváří na stovky metrů daleko, slyšela hovory, které rozhodně neprobíhaly v mé blízkosti, a jídlo? Kdy přesně začala mít obyčejná čokoláda chuť božské many? A co teprve moje tělo! Kdysi slaboučké tělo se proměnilo v něco naprosto úžasného. Dokázala jsem běžet s větrem o závod, cítila jsem, jak mi tělem proudí život, síla a neuvěřitelná energie. Kdybych nevěděla, že to není možné, myslela bych si, že mi místo krve žilami teče energiák. Poprvé jsem ucítila vůni větru, nikdy mě nenapadlo, že vítr voní, že vůbec nějakou vůni má. A najednou tu byla. Bloumala jsem ulicemi a čichala jako ohař, takže jsem si nevšimla umolousaného chlapa v montérkách a vrazila do něj.

„Čum na cestu, krávo,“ obořil se na mě. Ve tváři měl ztrhaný výraz a v očích vztek a zoufalství ze zpackaného života. Nádávkou si vybil svou frustraci, otočil se a chtěl jít dál. Jenže to měl smůlu.

„Cos říkal?“ zavrčela jsem, ale on si výhružného podtónu v mém hlase nevšiml. Udělal krok zpátky a sjel mě pohledem od hlavy až k patě.

„Abys čuměla na cestu, krávo, to jsem říkal. Ale když tak na tebe koukám, možná bych ti to teď mohl oplatit a vrazit já do tebe,“ usmál se chlípně a udělal pohyb pánví, kdybych snad nepochopila, jak to myslí.

Na svou obranu musím říct, že jsem vážně netušila, jakou mám najednou sílu. V jednu chvíli stál přede mnou a mlsně si olizoval rty a v druhé ležel celý pokroucený na protější straně setmělé ulice.

„Slečno Kiro, zavedu vás do hostinského pokoje a připravím vám nějaké čistě oblečení,“ vytrhl mě ze vzpomínek starý sluha a chytil za loket, aby mi pomohl do schodů.

Neurvale jsem se mu vytrhla. „Nechci čistý oblečení, chci mluvit s tvým pánem!“

„To bohužel nepůjde. Jeho Veličenstvo je právě teď zaneprázdněno a nepřeje si být nikým rušeno.“

„Věř mi, že na tohle si čas udělá!“ zamávala jsem mu před obličejem dvěma prastarými pouzdry a vyrazila chodbou směrem k hlavnímu sálu. Nepotřebovala jsem ukázat cestu, znala jsem pražské sídlo královského rodu démonů jako vlastní boty. Nebyla jsem tady poprvé a určitě ani naposledy.

Stařec se na svůj věk pohyboval překvapivě rychle, dohnal mě a zatarasil vlastním tělem dveře. Znovu mě přepadla touha ho zabít. Nebo mu alespoň ublížit. Potřebovala jsem úlevu od vzteku, který začal nebezpečně prostupovat mým tělem. Tenhle pocit už jsem znala a za celé ty tři týdny se mi ho ještě ani jednou nepovedlo ovládnout. Vždycky to někdo odnesl.

Musela jsem se několikrát zhluboka nadechnout a vydechnout, abych se uklidnila. V hlavě jsem si jako mantru opakovala, že je to Dominicův oblíbený sluha a letitý přítel. Nemohla

jsem mu ublížit. Ale taky jsem se s ním už nehodlala zdržovat. Potřebovala jsem mluvit s Dominicem Kamenským.

Hned.

„Ohlas mě, nebo odstup od těch dveří,“ poručila jsem starému sluhovi.

„Už jsem vám to říkal, slečno, Jeho Veličenstvo si nepřeje být rušeno,“ hekal namáhavě, očividně mu rychlá chůze nedělala dobře, a roztáhl ruce, jako by snad ty zatracené dveře do-
kázal uchránit vlastním chatrným tělem.

„Tohle vážně nechceš,“ varovala jsem ho. „Radím ti dobře, raději se mi klid z cesty!“

„Slečno Kiro, nechte mě, prosím, ať se o vás nejprve postarám,“ snažil se mě přesvědčit, ale každé jeho slovo u mě vyvolávalo jen další a další návaly nekontrolovaného vzteku.

„Pust'. Mě. Dovnitř.“ Moje oči metaly blesky.

Stařec začal zase něco žvatlat a mně s ním právě definitivně došla trpělivost. Popadla jsem ho pod krkem a smýkla s ním na druhou stranu vstupní haly. No, smýkla... vlastně jsem s ním hodila přes celou místnost, až bolestivě narazil do zdi. Slyšela jsem, jak jeho staříčké kosti zapraštěly, musel jich mít několik zlomených. Ztěžka dopadl na zem. Nevím, jestli je to u démonů možný, ale zdálo se, že ztratil vědomí.

Taky dobře.

Oprášila jsem si ruce a vzala za složitě zdobenou kliku. Slavnostní sál, kde Dominic Kamenský přijímal návštěvy a kde, jak jsem věděla, se scházela také celá jeho rodina k večeři, pokud zrovna její členové obývali tohle sídlo, byl ohromný. Přesto se nedal přehlédnout. Mocný. Silný. Temný. Král všech démonů se na druhém konci právě o něčem dohadoval s jedním ze svých synů.

Dorian si mě všiml dříve než Dominic.

„Co ta tady dělá?“ Svě opovržení se ani nesnažil skrývat.

„Kiro?“ Na Dominicovi bylo vidět, že ani jemu není má přítomnost zrovna po chuti. Jenže to mi bylo fuk. Měli jsme dohodu. Já svou část splnila. Teď byl na řadě on!

„Musíme si promluvit!“ oznámila jsem mu klidně a vrátila Dorianovi opovržlivý pohled.

„Teď tu něco řeším se svým synem,“ odsekl nesouhlasně Dominic a vrhl na mě pohled, ze kterého jsem zřejmě měla pochopit, že tady nejsem vítaná a měla bych okamžitě odejít.

Jeho problém. To jsem rozhodně neměla v plánu.

„A?“ ušklíbla jsem se.

„Myslím tím, že teď se to zrovna nehodí. Promluvíme si později.“ I když mluvil Dominic klidným hlasem, neunikl mi náznak výhrůžky.

„Promluvíme si teď! Hned!“ Já na rozdíl od něj mluvila s úsměvem na rtech.

Dominic si vyměnil dlouhý pohled s Dorianem. Ač jsem se snažila našpicovat mysl, neměla jsem tušení, co si mezi sebou telepaticky řekli. Očividně jsem tuhle schopnost nezískala. Každopádně Dorian nakonec s temným zavrčením odkráčel pryč a hlasitě za sebou třískl dveřmi.

Dominic byl v mžiku u mě. Ještě před pár dny by mě to, jak rychle se dokáže pohybovat, nejspíš děsilo a vyvolávalo možná i závist. Dneska mě to však nechávalo naprosto chladnou. Dokázala jsem se pohybovat stejně a náramně si to užívala. Ale to bylo něco, co jsem Kamenskému rozhodně nehodlala vykládat.

„Jak to vypadáš? A kam jsi sakra zmizela? Jsou to tři týdny!“

Asi by se dost divil, kdybych mu řekla, že vůbec netuším, kde všude jsem byla. V útržcích, které se mi vracely ve vzpomínkách, jsem se pohybovala po celé Evropě, a když se někdo připletl do cesty mému novému já, většinou skončil stejně jako ten zevlák v montérkách. Neměla jsem ponětí, co se se mnou dělo, ale na to budu mít čas později. Teď jsme měli na práci

důležitější věci. Takže jsem k němu namísto odpovědi natáhla ruku.

Překvapeně vydechl. Jeho podráždění bylo pryč. S opatrností, jako by snad mohly explodovat a navždycky zmizet, si ode mě vzal dvě stříbrné schránky.

„To je...“ vyhrknul s očima rozšířenými úžasem.

„Prorocství,“ přikývla jsem.

Dominic nedočkavě otevřel nejprve jednu a potom i druhou schránku. Nahlas přečetl prorocství, které jsem znala nazpaměť:

„Až temnota naruší rovnováhu v přírodě, spojí se bohem v jednu mocnou sílu bytosti, jež umí zvrátit chod času, vládnou silou všech čtyř živlů přírody, magií a kouzlem kamenů a svedou nelítostný souboj s temnotou. Jejich síla budiž věčnou zkárou pro temné mocnosti světa. Nedovolí temnotě život věčný, pokud v boji nezhytnou. Zhynou-li, potom temnota prostoupí svět.“ Podíval se na mě se směsicí obdivu a zmatení.

„Vyluštili to?“

„Většinu,“ přikývla jsem.

„A?“

„Pokud se prorocství naplní, svět démonů bude už jen historie, o který však v učebnicích nebude ani zmínka, to je ti doufám jasné.“

„Kolik máme času?“

„To netuším, počítám, že jim chvíli bude trvat, než si pofoukají bolístky a dají se dohromady. Jistý však je, že jedním z těch, o kterých prorocství mluví, je Anna.“

„Já to věděl!“ vykřikl našťvaně. „Měl jsem ji zabít hned, jak jsem ji uviděl.“

„Jo, to byla velká chyba,“ přikývla jsem. Bože, jak já tu mrňavou krávu nesnášela. Ty její vykulený otravně zelený oči, ze kterých se všichni mohli zbláznit, nekonečná naivita a hloupost,

s jakou se neustále snažila přijít na kloub tomu, kdo vlastně je. Nechápala jsem, jak mohl někdo takovej být jednou z nejmocnějších bytostí světa. Ufňukaná slepice. To já jsem měla být na jejím místě! Protože jestli je na světě někdo, kdo by si takový život uměl užít, pak jsem to byla já!

Jako by mi mé tělo chtělo připomenout, že jednou takovou bytostí jsem se před pár týdny stala, projelo mnou mravenčení a následně obrovský výboj síly, kterou jsem pocítila v každičké buňce. Vítězoslavný úsměv se mi nepodařilo skrýt, ale ani jsem se nemusela namáhat, protože Dominic si mě nevsímal. Přecházel nervózně po místnosti sem a tam.

„Takže osud celého našeho světa leží v rukou jedné zaklínačky?“

„Ne tak docela. Celé proctví je postavené na rovnováze, to znamená, že součástí musí být někdo další. Teprve jejich spojení naplní proctví.“

„Pak nezbyvá nic jiného, než najít ty zbylé a postupně se jich jednoho po druhém zbavit!“

„Je dost pravděpodobný, že ten někdo bude démon.“

„Démon?“

„Nejspíš,“ odtušila jsem nevzrušeně. „Napadá tě někdo? Co tvá žena Lilith? Některý z tvých synů? Ovládá někdo všechny čtyři živly?“

„Všechny čtyři živly nedokáže ovládat žádný z démonů. Jen já a Lilith vládneme silou dvou živlů. Dorian a Darek ovládají jeden.“

„A Damien?“

Dominic se ušklíbnul. „Kdybych nebyl u jeho porodu, nikdy bych nevěřil, že je to skutečně můj syn. Ten rozhodně nemůže být součástí proctví, leda by v něm stálo, že to musí být ten nejméně schopný démon. I náš lokaj je mocnější než můj nejmladší syn,“ odfrkl si znechuceně.

Jestli měl na mysli sluhu, který teď ležel v bezvědomí v hale, pak o svém nejmladším synovi neměl zrovna valné mínění. Jeho zcela nepokrytý výsměch Damienovi se mě dotýkal víc, než jsem si byla ochotná připustit. Musela jsem rychle změnit téma, jinak hrozilo, že vztek, který bublal pod povrchem, se vydere ven a já udělám něco, čeho budu později litovat. Ať už byl Dominic Kamensky jakkoli zabeđený, byl to král všech démonů a jeho ochranu jsem právě teď potřebovala.

„Pak musíš zjistit, kdo z démonů je součástí proroctví, a zlikvidovat ho.“

„Zlikvidovat někoho z nás? Bez důkazů?“ Dominicovi se můj návrh, kdo ví proč, vůbec nelíbil.

„Pokud se spojí s Annou, pak zničí všechno, co jsi celá staletí budoval. Co jiného chceš dělat? Domluvit mu? Dát mu domácí vězení?“ vysmívala jsem se mu a znechuceně si odfrkla: „Děláš, jako by zabíjení nebyla tvá oblíbená kratochvíle.“

„Možná, ale nikdy nezabím vlastní lidi. Ne bez důvodu.“

„A tohle ti nepříjde jako dostatečný důvod?“ ušklíbla jsem se a kývla hlavou ke svitkům, které stále svíral v ruce.

„To je sakra málo! Nikdo z mých lidí by se totiž nikdy nespolečil se zaklínači, to je nesmysl. Zabíjíme je už celé věky.“

Neodpustila jsem si pobavené vyprsknutí. „Vážně? A ví to i tvůj nejmladší syn a jeho pobočník?“

„Taky za to zaplatí!“ pronesl výhružně.

Pohodila jsem bez zájmu hlavou. „To ale neřeší náš problém.“

„Musíme najít toho, kdo je součástí proroctví,“ přikývl.

„Omyl, ty ho musíš najít. Já jsem svou část dohody splnila, teď je na čase, abys splnil ty svoji.“

„A tu taky dodržím. Slíbil jsem, že tě ochráním, a to platí. Vyber si jakékoli mé sídlo a usad se, kde se ti zlíbí.“

„To je málo.“

„Přidělím ti osobní stráž, která tě bude chránit ve dne v noci,“ nabídl mi bezelstně v domnění, že se bojím nedostatečné ochrany, ale já jen nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Nevěřím ti.“

„Dávám ti své slovo. A mé slovo je zákon!“

„Možná ve tvém světě, v mém světě neznamená vůbec nic. Své slovo si klidně nech. Abys byl nucený mě opravdu chránit, musím se stát součástí tvé rodiny.“

„Součástí mé rodiny?“ nechápal.

„Chci se stát ženou jednoho z tvých synů.“

„Cože?“ vyhekl nevěřící.

„Slyšels!“ Můj hlas nepřipouštěl námitky.

„Děláš si ze mě legraci?!“

„Vypadám snad na to?“

„Výměnou za tvé služby jsem ti slíbil ochranu démonů a tu máš. O ničem jiném nebyla řeč.“

„Pak je čas se o tom pobavit právě teď!“

„Ne!“ řekl tvrdě a zpríma se mi podíval do očí. „Sňatky mých synů jsou domluvené už od jejich narození a na tom nehodlám nic měnit.“

„Tak to budeš muset!“

Dominic se zlověstně zachechtal. „Budu muset? A kdo mi to nařídí? Ty?“ gestem ruky přešel mou postavu, která v porovnání s tou jeho byla malá a drobná.

„Ano, já!“ vystrčila jsem vzdorovitě bradu.

Dominic se rozesmál hrubým hrdelním smíchem. „Vážně? Vážně by ses mi chtěla postavit?“ Přistoupil tak blízko ke mně, až jsem se zachvěla. Temná síla z něj sálala a dávala tušit, že tomuhle chlapovi není radno se stavět do cesty.

„Nikdy, a to si pamatuj, NIKDY bych nedal žádného ze svých synů někomu, jako jsi ty!“

„Jako jsem já?“ zopakovala jsem naštvane. „A kdo jsem já?“

„Alchymistka.“ Slovo alchymistka vyplivl s neskrývaným odporem. „Zatracená alchymistka. Udělala jsi pro mě dobře svou práci a já ti za to nabízím svou ochranu. Ale to je vše. Nic víc, nic méně!“

„Situace se změnila.“

„Především pro tebe. Postavila ses proti svým druhům a potřebuješ mou ochranu, tak ji přijmi a nezahrávej si s ohněm.“

„Nepotřebuji tvou ochranu!“ vyhrkla jsem dřív, než jsem si stihla uvědomit, co říkám. Ale Dominic to pochopil po svém.

„Aha, tak proč najednou ten povyk? Počkej, počkej, nech mě hádat... Ty a tvůj směšný cit, který chováš k mému nejmladšímu synovi, a o kterém si myslíš, že tak dobře skrýváš. Tak snadno ses nechala ovládat. Byla jsi jako loutka, stačilo písknout a ty jsi běžela jako zamilované štěně. Mohl jsem si s tebou dělat, co jsem jen chtěl, a to všechno jen pro lásku k někomu, kdo o tebe vůbec nestojí. Jaké to je, vidět ho s tou zaklínačkou?“

Ťal do živého, parchant. Cítila jsem, jak se mi do tváří hrne krev a srdce mi buší jako splašené.

„Copak? Myslela sis, jak jsi nenápadná, že si toho nevšimnu? Ty jsi sladká,“ řekl skoro konejšivým hlasem, pohladil mě po tváři a mým tělem projela vibrace podobná uragánu. Mé sebeovládání viselo na vlásku, ale on si dál mlel svou: „Myslíš, že nevím, jak jsi ho chránila před Vackovem i mým hněvem? Kvůli své lásce k němu jsi byla ochotná zradit svůj vlastní lid, nezasvěcenou zaklínačku, kterou jsi měla chránit. Ale ty jsi ji předhodila vlkům. Vážně tě napadlo, že někoho takového bych chtěl mít v rodině? Že ti snad věřím? Na to jsem na tomhle světě už moc dlouho. Takže ti dám dobrou radu – už nikdy mi nevyhrožuj! Protože já jsem ten, kdo tě dokáže zašlápnout jako obtížný hmyz, ten, kdo tě zabije jediným mrknutím oka. A pamatuj si, nikdy, NIKDY nebudeš součástí mé rodiny! A teď vypadni z mého domu!“

„Vyhazuješ mě? To je tvoje poslední slovo?“ procedila jsem a zatínala ruce v pěst, abych se udržela a nevybouchla.

„Poslední slovo?“ hýkl smíchy. „Nebuď tak dramatická!“

Přistoupila jsem k němu a zabodla mu prst do hrudi. Chtěla jsem mu říct hezky od plic, co si o něm myslím, ale projela mnou taková bouře energie, že jsem polekaně poodstoupila, což u něj vyvolalo jen další veselí.

„Sbohem, Kiro!“ přiložil si dva prsty k pomyslnému štítku čepice v posměšném gestu.

Uvnitř mě to vřelo. Tak obrovský vztek jsem ještě nikdy ve svém životě necítila. Ani když jsem musela předstírat, že chráním tu malou husu, ani když se do ní Damien zamíloval a kolem mě chodil, jako bych ani neexistovala. Dominic se trefil do mého citlivého místa a já měla chuť někoho zabít. Měla jsem chuť zabít Dominica. Díval se na mě pohrdavě, s despektem a svůj odpor se ani nesnažil skrývat. Díval se na mě povýšeně, vědom si své síly a moci.

„Jak myslíš,“ zavrčela jsem, otočila se na podpatku a s hlavou hrdě vztyčenou za sebou práskla těžkými dubovými dveřmi. Slyšela jsem, jak se za mnou sesypaly k zemi drobné oblázky z kamenného obložení. Nevšímal jsem si toho a bylo mi fuk, co si o tom myslí Dominic. Musela jsem odtud pryč. Touha někomu ublížit byla tak silná, že jsem ji nedokázala ovládat.

„Co ta tady pohledává?“ ozvalo se v chodbě za mnou a já se otočila za nepřijemně pištivým hlasem.

Z pokojů v levém křídle domu právě vyšel Darek, druhý z Dominicových synů, s Larisou, která si mě našťavaně měřila.

Damienova budoucí manželka a jeho bratr. Ten někdo nahore mě má opravdu rád.

Vzedmula se ve mně tak obrovská vlna nenávisti, že jsem ji už nedokázala udržet uvnitř sebe.

Musela ven. Hned!

ANNA

*„Šílenství je relativní. Záleží na tom, kdo má koho
uvězněného v jaké kleci.“*

Ray Bradbury

V KLECI

„Šílím z nich, přísahám, že mi z nich tutově hrábne!“ zašeptala jsem zoufale a políbila Damiena, kterému jsem se vrátila do náruče.

Damien mi zabořil ruce do vlasů a přivinul si mě k sobě tak silně, že jsem nemohla skoro dýchat. Nevadilo mi to, viděli jsme se tak žalostně málo, že každá chvílka s ním byla jako vzácný dar. Dar draze vykoupený strachem, že na to rodiče, kteří se mi snažili systematicky dělat ze života peklo, přijdou a zabijí ho. Naštěstí jsem si mohla dopřát alespoň tyhle krátké chvílky štěstí, protože jsem měla toho nejlepšího parťáka. Teda kdyby mi někdo řekl, že mě jednou bude stařík krýt, abych mohla vyrazit na rande s démonem, nejspíš bych dostala hysterický záchvat smíchu. Jenže se to opravdu dělo. Právě teď mě tady vysadil, i když si neodpustil své tradiční: „Buď opatrná, nenech se chytit, za hodinu zase tady!“ a vyrazil si zařídit své věci.

Nedělala jsem si iluze, že by stařík samou radostí z naší lásky už slyšel znít svatební zvony, prostě jen doufal, že když budeme mít Damiena a Cedrika na své straně, pomůžou mě ochránit. Báł se o mě tak moc, že se klidně spolčil s ďáblem. Vlastně se dvěma ďábly.

„No, no, no, a já jsem snad vosk?“ ozvalo se za námi a já jen velmi neochotně přerušila nádherný polibek, kterým mě Damien přivítal.

„Cedriku?“ vypískla jsem nadšeně. Neviděla jsem ho celé dva týdny. Sice mi občas potají zavolal, ale naše rozhovory byly krátké a omezovaly se většinou jen na praktické informace. Báł se mluvit dlouho. Věděla jsem, že jsou s Damienem neustále v pohybu, měnili každý den místo pobytu. Snažili se krýt si záda, hledat Kiru, zároveň hlídat mě a sledovat všechny demony v okolí. Soudě podle toho, jak vyčerpaně oba vypadali, dávalo jim to dost zabrat.

Měla jsem radost, že Cedrika vidím. Vymanila jsem se z Damienova objetí a vrhla se k němu. Cedrik mě zvedl ze země, jako bych ani nic nevážíla, a se smíchem se se mnou zatočil.

„Čau prcku, pořád žiješ? Dobrá práce!“

Praštila jsem ho za ty řeči pěstí do hrudníku, ale to ho ještě víc rozveselilo. Měl pravdu. Každý den, který jsem přežila, byl vlastně malý zázrak.

„Dělám, co můžu,“ zakřenila jsem se a upravila si pochroumané oblečení. „Něco nového?“

Cedrik střelil pohledem k Damienovi, jehož tvář se na krátkou chvíli zachmuřila, ale okamžitě se vzpamatoval a znovu nasadil unavený úsměv.

Něco bylo špatně, cítila jsem to.

„Co se děje?“

„Nic,“ zalhal Cedrik.

„Myslím to vážně, co se stalo?“ otočila jsem se k Damienovi.

Ten stál opřený o své auto, jednu nohu ležerně pokrčenou, oblečený celý v černém, černé vlasy umně rozčuchané a navzdory únavě, která se mu zračila v krásné tváři, vypadal nádherně. Přemýšlela jsem, jestli mě někdy jeho krása přestane udivovat. S povzdechem natáhl ruku, aby si mě přitáhl zpátky do náruče, a vtiskl mi něžný polibek do vlasů.

„Jde o Kiru,“ začal neochotně.

„O Kiru?“ vyhrkla jsem překvapeně. „Našli jste ji?“

„Vlastně jsme ji ani hledat nemuseli, přišla sama. Objevila se v domě U Poslední lucerny.“

„Vy jste byli ve vašem sídle?“ vyjevila jsem se. To byl totiž v současné situaci asi ten nejhorší nápad vůbec, skoro bych řekla jistá sebevražda. Jestli měl předtím Damienův otec ještě nějaké pochybnosti, po tom, co se stalo v orloji, už nepochyboval. Věděl, že ho Damien a Cedrik zradili a dostali se tak na černou listinu. Myslím, že mi v tom jeho pořadníku dost šlapali na paty.

„My ne. Ona,“ zavrčel Cedrik.

„Jak to víte?“

„Máme své zdroje,“ usmál se Damien.

„Aha. Ale tak to se asi dalo čekat, že se spojí s tvým otcem. Takže už ví úplně všechno. O proroctví, o nás, o tom, že jsme ztratili dalšího zaklínače...“ zajíkla jsem se. Pořád jsem tu příšernou scénu z orloje měla před očima. Každou noc jsem se budila z živých snů zbrocená potem. Byla jsem plná vzteku, zoufalství, beznaděje a touhy po pomstě.

„Zranila Dareka a Larisu,“ řekl tiše Damien a Cedrik vztekle nakopl hroudu sněhu, která mu ležela u nohou.

„Zranila?“ odfrknul si Cedrik posměšně. „Jediná kost v těle jim nezůstala celá!“

Překvapeně jsem se podívala na Damiena. Věděla jsem, jak se staví ke své rodině, ale Larisa? To bylo něco jiného.

„Přežijí to?“

Damien mi strčil neposedný pramen vlasů za ucho. „Jen ty a ostatní zaklínači dokážete zabít démona,“ připomněl mi.

Neuměla jsem si představit, jak moc velkou sílu Kira měla mít. Vždyť démoni byli neuvěřitelně silní, rychlí a Darek by si s Kirou rozhodně dokázal poradit. Bez mrknutí oka by ji zabíbil, kdyby se na něj jen křivě podívala.

„Má obrovskou sílu,“ řekl Cedrik, jako by mi četl myšlenky.

„Myslíš, že v tom má prsty tvůj otec?“ otočila jsem se na Damiena. „Mohl ji proměnit v démona?“ To by totiž vysvětlovalo její zmizení. Ač jsme po ní pátrali dnem i nocí my, Damien i Cedrik, nikdo z nás neměl ponětí, kam se poděla. Nevěděla jsem, jak přesně taková přeměna v démona vypadá, ale už dřív mi Damien vyprávěl, že jde o dlouhý a bolestivý proces.

„Kira není démon. Kdyby ano, Darek a Larisa už by byli mrtví. Nezapomínej, že démoni se docela dobře už po staletí likvidují sami mezi sebou. Zabít navzájem se umíme,“ připomněl mi Cedrik.

„Tak potom je jenom jediné vysvětlení. Načerpala z orloje sílu všech démonů světa. Vážně se jí to povedlo. Jak moc velkou sílu může mít? Tehdy v noci jsi říkal, že bude...“ odmlčela jsem se a Damien doplnil to, co já nechtěla říct nahlas: „... neporažitelná!“

„Do prdele, doufal jsem, že je to jen pověst!“ Cedrik si rozčileně prohrábl vlasy. „Já fakt věřil, že je to kec! Zní to celé jako pohádka.“

„Pohádka?“ odfrkla jsem si. „Co přesně myslíš, že zní jako pohádka.“

„No to celé kolem orloje. Že stojí uprostřed světa, uprostřed Evropy, uprostřed Prahy, uprostřed Staroměstského náměstí, přímo v jeho středu je astroláb a v jeho středu je zase střed ekliptiky a ten je středem světa. A podle legendy by se v něm měla sdružovat síla všech démonů světa. Copak ti to nezní ani trošku šíleně?“

„Promiň, ale vážně se zrovna mě ptáš na to, co zní a nezní šíleně? Poslední měsíce mi připadá, že žiju ve videohře, za mě je tohle všechno jedna velká šílenost!“ rozhodila jsem rukama.

„Promiň,“ omlouval se Cedrik a Damien mě objal a donutil mě tak zase připažit. Ale vykroutila jsem se mu a postavila se tak, abych mu viděla do tváře.

„Co to znamená? Znamená to, že démoni už nemají žádnou sílu? Nebo je to jen síla z těch, kteří už tu nejsou? Jak ji té síly můžeme zbavit? Co když ji tvůj otec promění v démona, to z ní pak bude nejsilnější bytost na světě a nebudeme mít žádnou šanci,“ chrčila jsem a přitom cítila, jak se mi hrdlo svírá předtuchou něčeho zlého.

„Mohla by?“ otočil se Cedrik k Damienovi. „Myslíš, že by opravdu mohla vzít sílu i všem živým démonům? Nám všem?“

Damien pokrčil rameny. „Nevím, musíme to zjistit.“

„Jak to chceš zjistit, aniž byste se nechali zabít lidmi tvého otce?“

Damien si mě znovu přitáhl do náruče, zřejmě vycítil, že začínám panikařit. „Dá se to zjistit i jinak,“ uklidnil mě a směrem k Cedrikovi prohodil: „Vyzkoušej posun.“

„Haha, fakt vtipnej!“ zasmál se kysele Cedrik. „Jako kdyby tady přede mnou zrovna nestáli jediní dva exoti na celém světě, na který posun nefunguje!“

„Pak to musíme zjistit jinak.“

„To nemůžeš!“ vylekala jsem se. „Nemůžeš jen tak někomu vzít paměť!“

Damien mi dvěma prsty zvedl bradu a donutil mě, abych se mu podívala do očí.

„Neboj. To jsem ani neměl v plánu. Zjistíme, co budeme moct, projdu nějaké staré záznamy v orloji, ty zkus vyzpovídat Natana, co všechno o orloji ví. Ale teď budeme muset jít. Zavolej Danovi,“ pobídl mě Damien a počkal, než to udělám. Pak vzal můj obličej do dlaní a políbil s takovou něžností, až mi vyhrkly slzy.

„Ozvu se ti co nejdřív.“

Sařík musel být někde poblíž, protože mi ani nestihl vtisknout další něžný polibek a už se ozvalo písknutí – náš signál.

„Buď opatrná,“ zašeptal mi do rtů.

Nechala jsem se od Damiena ještě jednou políbit a objala Cedrika.

„Nenech se zabít, prcku,“ zakřenil se, avšak jeho oči se nesmály.

„Jo, však já vím, nenechat se zabít, pokud nebudeš nikde poblíž.“

„Přesně tak, hodná holka,“ cvrknul mě do nosu a pak bez jediného slova oba zmizeli.

Jejich rychlost mě už neudivovala. Ani jsem se nesnažila za nimi dívat a sledovat, kde se pohne větev. Rozeběhla jsem se k autu.

„Stalo se něco? To bylo nějaké rychlé,“ podivoval se stařík a rychle dodal: „Ne snad, že by mi to vadilo.“

„Kira je zpátky!“ vyhrkla jsem a zabouchla za sebou dveře. Kdykoli jsem si na ni vzpomněla, měla jsem tendenci se ohlížet přes rameno a v zádech jsem cítila podivné brnění.

„Objevila se v domě U Poslední lucerny a má obrovskou sílu. Skoro zabila Dareka a Larisu.“

„Kamensky ji proměnil v démona?“ nechápal stařík.

„Neproměnil. Podle všeho načerpala sílu všech démonů, která se roky střádala v orloji.“

„Takže je to pravda,“ vydechl stařík a vlastně ani nevypadl příliš šokovaně. Nařídil mi, ať se připoutám. Zpátky do domu mých rodičů jsme dorazili v rekordním čase.

Stařík vyskočil z auta snad ještě dřív, než stihlo úplně zastavit, a v běhu na mě sypal jeden pokyn za druhým: „O Kiře nikomu ani slovo, pošlu do Atrofy pro staré kroniky, na něco přijdeme, a ty, pokud chceš příští týden opustit tenhle dům, běž na trénink, Jonatan na tebe čeká!“ A s těmi slovy mě nechal stát v prostorné garáži a zmizel kdesi v domě. Měla jsem sto chutí se za ním rozeběhnout. Co sakra věděl? Potřebovala jsem s ním o tom mluvit, ale snažit se ho najít v rozlehlém sídle mých

rodičů bylo asi stejné, jako hledat jehlu v kupce sena. Takže marný.

S povzdechem jsem vyrazila k tělocvičně. Jonatan už na mě čekal.

„No, Ans, kde to vázne? Jdeme na to, příšery nepočkají,“ usmíval se a ovazoval si zápěstí i dlaně ochrannými obvazy.

Zamručela jsem něco neurčitěho na pozdrav a počkala, až se postaví za figurínu. Pak jsem do ní vztekle praštila, až Jonatan popolítnul.

„A jáje, kdopak tě tak vytočil?“ bavil se.

O Kíře jsem mluvit nemohla, tak jsem to hodila na naše. Koneckonců s těmi jsem bojovala snad ještě víc.

„Náhodou, já myslím, že jsou moc fajn,“ usmál se můj osobní trenér a zapřel se pevněji nohama do země, aby měl lepší stabilitu.

„Vážně?“ vyjevila jsem se a vrazila nebohé figuríně další ránu.

„Asi ti fakt nerozumím, vždyť se můžou přetrhnout, aby pro tebe udělali první poslední,“ zavrtěl nade mnou nechápavě hlavou a já měla chuť ho nakopnout. „Vzali tě pod svá ochranná křídla, do svého domu, dokonce ti povolili od příštího týdne chodit do školy, což by normální, příčetný člověk v současné chvíli, kdy volně po světě běhá Kira a horda démonů a všichni do jednoho tě chtějí zabít, neudělal. Chrání tě jako vzácný poklad, a přitom se snaží jen vrátit zpátky do tvého života. Co bys chtěla víc? Měla bys jim dát šanci.“

„Co bych chtěla víc? Vlastně bych se spokojila docela s málem, stačilo by mi vrátit se ke staříkovi.“

„Nechápu. Vždyť Dan bydlí tady s námi.“

„No právě,“ přikývla jsem. „Tady. Bydlí tady.“

„Vždycky jsi byla svá a slovo rozumná bych asi nepoužil na prvním místě, ale nikdy jsi nebyla rozmazlená. Ke všemu ses

dokázala postavit čelem a teď fňukáš, že bydlíš tady?“ roztáhl ruce, aby obsáhnul luxus, který nás obklopoval.

Jak jsem mu měla vysvětlit, že jsem k životu nepotřebovala rozlehlé sídlo, kde jsme mohli všichni hrát na schovku, a kdyby má matka netrvala na společných večerích, nejspíš bychom se celé dny nepotkali? Že mi chybí náš starý dům a svět, který dával smysl?

Po událostech v orloji naši trvali na tom, abychom se hned, jak se s Radanou uzdravíme, všichni přestěhovali do jejich sídla.

Když jsme stanuli ve dveřích, spadla nám všem brada. Staríkův dům mi přišel ohromný, ale s tímhle se nedal srovnat. Doteď jsem neměla tušení, kolik má dům ložnic, každý jsme měli tu svou a rozhodně jsme si nepřekáželi. Navíc nám byla k dispozici ohromná tělocvična uzpůsobená k tréninkům zaklínačů. Chápala jsem, proč je Jonatan tak nadšený, oproti tomu kamrlíku, kde mě trénoval doteď, bylo tohle jako palác nejbohatšího šejka. A měli jsme tu vážně všechno – figuríny, cvičné dráhy, ze kterých bez vyzvání vylétávaly nože i meče, ze stropů se náhle zhouply těžké medicinbaly, byly tu hrazdy, překážkové dráhy, imitace zdí i celých ulic, prostě všechno, co nás mělo naučit ještě lepšímu postřehu a boji s démony. Radana s Adrianem tady s nadšením trávili většinu svého volného času, já jsem však tak aktivní nebyla.

Odbyla jsem si pravidelný trénink a prchala do soukromí svého pokoje, vděčná za to, že mi naši aspoň nezakázali návštěvy Jasmíny. Ale i ty připomínaly spíš vojenské manévry. Vždycky ji musel přivést našich osobní řidič, přičemž s ní jezdil po městě dobře půl hodiny, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. Teprve potom zajel do garáží na konci ulice, které neznalí kolemjdoucí brali jako součást garážového komplexu. Nikoho by nenapadlo, že odtamtud vede dlouhý tunel přímo do sídla zaklínačů.

To zvenku působilo jako docela obyčejný dům bohatých lidí, kterých tady v ulici byla celá řada. Navenek nebyl ničím výjimečný, ale pochybuju, že by někdo ze sousedů měl v domě alchymistickou dílnu, sklad zbraní, místnost plnou bylin, vlastní zimní zahradu, kde Mona pěstovala bylinky, a speciální kuchyň, kde míchala své lektvary. Nemluvě o tělocvičně, posilovně, sauně, bazénu a školicím centru s obrovskou knihovnou, kam nás naši rádi zavírali na celé hodiny, abychom společně zkusili přijít na kloub zbývající částem proroctví, a ve volných chvílích do mě hustili všechno, co jsem ještě o našem světě nevěděla.

Jediné, co se mi na tomhle snobském sídle líbilo, bylo místo, kde leželo. I když to byla pořád ještě součást Prahy a člověk se sem dostal pohodlně městskou dopravou (ne snad že by mi to naši dovolili), ale zároveň už jsme byli jednou nohou v přírodě. Kus za domem se táhly louky a pole, mezi nimiž vedla cyklostezka až do nedalekého lesa. Jenže to mi bylo prd platný, když mi mamka s tátou prakticky nedovolovali opouštět dům.

„Stačí, že maminka přistoupila na ten tvůj bláznivý nápad s maturitou!“ rozčiloval se táta pokaždé, když jsem chtěla někam jít. „Být na mně, našel bych ti soukromého učitele. Celé to s tou tvou školou je hloupost, takže nebudeme riskovat víc, než je nezbytně nutný. Pase po tobě celý svět démonů, nemusíš jim běhat naproti. Za měsíc jdeš do školy, to ti musí stačit.“

„Za týden, tati, za týden,“ opravila jsem ho pedantsky. Odpočítávala jsem totiž každý den. A kdyby mi to nebylo trapný, udělala bych si kalendář a jednotlivé dny odškrtávala. Táta by mě naopak nejradši zavřel do vězení, nepochybovala jsem, že kdyby tady nějaké měli, už bych tam byla. Div, že mi na okno nepřimontovali mříže.

„Nelíbí se mi to, Anno. Měla bys zůstat tady. V bezpečí. Pod naší ochranou,“ mračil se táta, ale já jen vzdorovitě trhla rameny.

„Je to můj život, moje rozhodnutí. Jsem dospělá.“

„To je mi úplně fuk, když budu muset, klidně tě tu zamknu a udělám z tohotole domu nedobytnou pevnost. Nepokoušej mě, Anno!“

Naštvaně jsem si odfrkla, přistoupila k němu blíž a zpříma se mu podívala do očí. „Tak aby mezi námi bylo jasno, to, že jsem pořád ještě tady, není kvůli tomu, že mi to nařizuješ ty nebo máma, ale protože si to přeje Dan. Dobu, kdy jste mi mohli něco zakazovat, jste prošvihli. Taky tady vůbec nemusím být!“

Nakonec ustoupil, ale kdykoli jsem opouštěla dům, měla jsem v patách někoho jako ochranku. Jen díky těm pár schůzkám s Damienem a díky Jasmíně a Adrianovi s Radanou, kteří mi dělali společnost ve zbývajícím čase, jsem ještě nevykazovala žádné známky šílenství, i když jsem k tomu neměla daleko.

Zavrtěla jsem hlavou, abych zaplašila ne zrovna veselé myšlenky, a vši silou nakopla figurínu.

„Nefňukám! A neříkám, že je to tu špatný, ale chybí mi starý dobrý časy.“

„Jo? A který starý dobrý časy máš přesně na mysli?! To, když tě přímo u domu napadli dva démoni a nebyť Damiena, nejspíš bys tu dneska nebyla? Nebo snad ty časy, kdy jsi skončila ve vězení krále démonů a jen díky Cedrikovi jsi unikla jisté smrti? Ne ne, počkej, já už vím, určitě ti chybí ty časy, kdy nás zradila jedna z našich alchymistek a zákeřně zavraždila vlastní druhy. Lutona a Kristof, možná si na ně vzpomínáš, ne?“ Vztek a nesouhlas odkapával z každého jeho slova.

Při vzpomínce na Lutonu a Kristofa se mi oči okamžitě zalily slzami.

„Anno, do háje, nejsou žádný starý dobrý časy! Minulost je pryč a budoucnost? Kdo ví, jestli vůbec nějakou máme. Máme jen to, co je teď. Pokud chceme přežít, pokud ty chceš přežít,

tak musíme vyloučit to zatracené prorocství a poslat demony do pekla – přesně tam, kam patří. Pak i ty možná budeš mít nějakou budoucnost, ale teď jsi jen štvaná zvěř. Oba víme, že nejsi v bezpečí nikde. Tak přestaň blbnout a dovol Anabele a Patrikovi, ať tě ochrání. Protože jestli tě dostanou démoni, přísahám, že půjdu, vzkřísím tě a pak tě zabiju vlastníma rukama!“

„Blbnout?“ ucedila jsem skrz zaťaté zuby. „To si o mně myslíš? Že blbnu?!“

„Vážně sis z toho všeho zapamatovala zrovna tohle?“ rozhodil zoufale rukama, takže pustil figurínu zrovna ve chvíli, kdy jsem jí uštědřila pořádný kopanec. Jonatan to nečekal a tvrdě dopadl na záda, ale stačila mu vteřina, aby se vzpamatoval a hbitě vyskočil zpátky na nohy. Popadl figurínu a poslal ji proti mně. Snažila jsem se ji znovu nakopnout, ale nevystihla jsem tu správnou chvíli, kdy byla v nejlepší úhlu, takže jsem zavrávala a tak tak, že jsem neskončila taky na zadku.

„Sakra, Anno, umíš to líp!“ ozvalo se našťavaně od dveří. „Máš špatný postoj, zpevni stojnou nohu! Rozlož váhu na celé chodidlo! Kop musí vycházet z celého těla, jinak útočníkovi maximálně pocucháš ofinku. Tohle není dobře, Anno!“ vyšiloval táta a hned mi názorně předváděl, jak jsem měla figurínu správně nakopnout.

Tak nějak automaticky převzal trénink po Jonatanovi a drtil mě dobré dvě hodiny, než mě celou splavenou s tričkem totálně mokrým konečně propustil ze svých spárů. Teprve když jsem sebrala na zemi pohozený ručník a vyrazila ke dveřím, všimla jsem si, že v rohu tělocvičny sedí i stařík s mámou. Kývla jsem jim hlavou na pozdrav a zamířila rovnou do sprchy. Už když jsem šlapala schody ke svému pokoji, cítila jsem každický sval v těle. Zítra se tutově nehnu.

Nejradši bych sebou hned po sprše plácla do postele a spala až do rána, ale pomýšlení na to, že už za pár dní vypadnu

z tohohle vězení a vrátím se do školy, mě donutilo sednout si a doplnit si zápisky, které mi pravidelně posílala, nebo osobně přivážela Jasmína.

Čím dál tím víc jsem nabývala dojmu, že maturitu stejně nemůžu udělat. Zápisků bylo každým dnem víc a víc, já se nestíhala učit a v některých předmětech, jako byla chemie nebo fyzika, jsem vyloženě plavala. Já, která uměla sestrojít ruční granát prakticky z čehokoli! Možná měli všichni pravdu a měla bych to zabalit. Stíhat školu, náročné tréninky, neustále se ohlížet přes rameno, jestli za sebou nemám démona, co mě čirou náhodou chce zabít, nebo Kiru, je samo o sobě dost náročný, natož když se jeden musí ještě navíc šprtat na maturu.

ANNA

„Je nemužné dát se na útěk před sudbou.“

Seneca

OSUDU NEUTEČEŠ

„Vstávej, lenochu, a pojď mezi lidi!“ halekal na mě Adrian a bušil přitom na dveře jako hluchý do vrat. „Neříkej, že spíš!“

„S tebou za dveřmi? A to se dá?“ zavolala jsem zpátky a pozvala ho dál.

„Nekecej, ty se jako šprtáš? Ukaž, nemáš horečku?“ hnal se ke mně a s naprosto vážným výrazem ve tváři mi sahal na čelo. „Víš to, že je pátek večer, že jo? Ne, neříkej nic, už to mám, chceš získat titul Šprt roku,“ tlemil se mi a já se po něm ohnala.

„Pitomče!“ vrátila jsem mu to se smíchem. „A náhodou, takovej titul by se mi docela líbil.“

„Je mi to jasný, chceš pořád vyhrávat a jedno, jestli to bude v pečení cukroví, míchání lektvarů nebo šprtáctví.“

„Vím o někom, kdo mi dost intenzivně šlape na paty,“ mrkla jsem na něj, kdyby snad nepochopil, koho mám na mysli. „Nebo jsi to snad nebyl ty, kdo se dneska ráno, když nás táta zkoušel historie, hlásil jak prvňáček a hlasitě vykřikoval, že víš, kdo byl ve vedení zaklínačů v posledních dvaceti stoletích?“

Adrian se na mě zazubil a hrdě se bouchnul do prsou. „Když to máš, tak to ukaž, no ne? A teď už polez, ať na nás něco zbude. Natan s Jonatanem už se hnali na večeri.“